

CAPREOLUS

TIJDSCHRIFT VOOR REEWILDBEHEER

5e jaargang nr. 15 september 1997

Colofon

opgericht op 21 april 1951.

Capreolus, Tijdschrift voor
Reewildbeheer
van de Vereniging Het Reewild
ISSN: 0929-1091
Verschijnt: 4 x per jaar
Beschermer: Z.K.H. Prins
Bernhard

Redactieraad:

Mr M.A. Aberson
Mr T.M. Kolle
Prof Dr J.L. van Haften

Redactie:

H. Meyeringh
J. Poutsma
Mw. J.E. van Herp-Bruynius
(vormgeving)

Redactie ondersteuning:

Mw. J.A.M. Hendriks-
Hueber (fotografie)
R.C. van Dijk (acquisitie)

Verenigingsprofiel.

Bestuur:

Mr T.M. Kolle voorzitter
B.H. Strating-Meissner secretaris
R.L. van Nederpelt penning-
meester

M.O. Schepers D.B. lid
Mr L.P.M.J. Canjels lid
J.H. Bakker lid
J.B.M. Hoefsloot lid
H. Meyeringh lid
H. Punt lid
A. Rutten lid
Ir J.M. Seroo lid
Dr R.J. Vierling lid
G.F.H. van de Woude lid

Secretariaat:

Mw. B.H. Strating-Meissner,
Waaldijk 11, 4171 CA Herwijnen.
tel/fax: 0418-582365

Ledenservice-administratie:

Mw. J.E. van Herp-Bruynius,
Landjonker 19, 3834 CL Leusden.
tel/fax: 033-4942032

Slijpplaatjes:

G.J.M. Koenderink,
Lhee 96, 7991 PK Dwingeloo.
tel: 0521-597356

Coördinator keurmeesters:

J. Schoonderbeek,
Meidoornstraat 16,
7497 MG Bentelo.
tel: 0547-292228

Drukkerij:

Bergdrukkerij Amersfoort,
Natriumweg 6,
3812 PV Amersfoort.
033-4620462

Bankrelatie:

ABN ♦ AMRO Bank
rek.nummer 49.70.37.440
Gironummer van de bank 83.75.70
t.n.v. Vereniging "Het Reewild" te
Gardereren.

"Capreolus" is het onafhankelijke
orgaan van de Vereniging Het
Reewild. De weergegeven meningen
komen niet noodzakelijkerwijs over-
een met die van het bestuur. De
redactie behoudt zich het recht voor,
elke reactie te korten of te redigeren.

Copy voor de volgende "Capreolus"
vóór 1 november 1997 zenden aan
redactie van Capreolus:
Antwoordnummer 3268,
3800 ZA Leusden.

INHOUD:

-Van de redactie, <i>J. Poutsma/H. Meyeringh</i>	3
-In Memoriam Jhr M. de Savornin Lohman, <i>Th.W.R.M. Serraris</i>	4
-Het nieuwe vergunningstelsel, <i>H. Meyeringh</i>	5
-De Basis cursus, <i>H. Meyeringh</i>	6
-Verenigingsnieuws, <i>Van het bestuur</i>	7
-In gesprek met ..., <i>H. Meyeringh</i>	8
-Voor u gelezen, <i>H. Meyeringh</i>	12
-Dierenleed, <i>B. Ritsema</i>	14
-Ingekomen brieven, <i>Van de redactie</i>	16
-Stunten of pochen, <i>R.H.M. Peltzer/H.W.P.G. Berger</i>	16
-Alle kogels vliegen ... deel 4, <i>J.M. Smit</i>	18
-Zwart reewild, <i>D. Voûte</i>	24
-Reebronst, <i>H. Meyeringh</i>	25
-Belangenbehartiging, <i>Z.W.G. Lulof</i>	26

Van de redactie

-H. Meyeringh-
-J. Poutsma-

Zoals het er nu uitziet is dit het laatste Capreolus-nummer dat onder de redactie van Henk Meyeringh en Joop Poutsma tot stand is gekomen. Er is verschil van mening over het begrip redactionele vrijheid tussen het bestuur van de Vereniging en de redactie. Hieruit heeft de redactie de conclusie getrokken dat het voor alle partijen beter is om de werkzaamheden te staken.

In het begin van 1997 heeft zij (de redactie) het bestuur hiervan reeds in kennis gesteld. Tegelijkertijd hebben wij aangeboden de komende Capreolus-nummers tot de Kersteditie te zullen verzorgen. In de tussenliggende tijd kon het bestuur uitkijken naar een andere redactiesamenstelling. Tijdens een gesprek van een afvaardiging van het dagelijks bestuur en Henk en Joop is het een en ander duidelijk uiteengezet. Het bestuur stelde voor om de redactieraad uit te breiden en daarna nogmaals de zaken met ons te bespreken. Wij als redactieleden hebben gemeend om van Capreolus een aantrekkelijk en leesbaar periodiek te maken. Niet alleen een knipselkrant over reeën, maar een blad van,

voor en over de reeën en de Vereniging. Dat hierdoor snel glad ijs werd betreden bleek al spoedig. De structuur van de Vereniging is hier mede aan schuldig. De verdeling in regio's geeft aan deze gebie-

dit geval buitenstaanders zijn, maar dat is hier niet mogelijk. Daarom kan er ten aanzien van onze objectiviteit, wel het één en ander worden opgemerkt. Maar neemt u van ons aan dat we ons best

Foto: Joke Hendriks

den een grote autonomie. Dit is niet alleen merkbaar aan de verschillende dialecten, maar ook aan de diverse belangen. Dat is in het verleden wel gebleken.

Wanneer er een artikel in Capreolus verschijnt, waarin regioactiviteiten worden vermeld die niet stroken met onderling gemaakte afspraken binnen de Vereniging, slaat de vlam in de pan.

Journalisten, dus ook de redacteurs van dit blad, zijn waakhonden van de democratie. Graag zouden we in

hebben gedaan om zo neutraal mogelijk te zijn. Daarnaast waren wij vanaf het moment van aantreden van plan mee te helpen om individuele belangen ondergeschikt te maken aan een gezamenlijk nationaal reewildbeheer. Een moderne kijk op reewildbeheer, gestoeld op biologische feiten, ligt daaraan ten grondslag. Met elkaar daaraan werken, samen de schouders onder de bewaking van het welzijn van de reeën in ons land, dat is het doel waarnaar wij streven.

In memoriam Jhr M. de Savornin Lohman

-Th.W.R.M. Serraris-

Op 13 augustus j.l. is Meinhard de Savornin Lohman overleden. Hij was van 1983 tot en met 1991 voorzitter van de Vereniging Het Reewild. Eerder had hij de Vereniging al een termijn als bestuurslid gediend. De belangrijkste doelstelling, die hij zichzelf bij zijn aantreden als voorzitter had gesteld, was het bijeen brengen binnen de Vereniging van de verscheidene zelfstandig opererende

Foto: Joop Poutsma

verenigingen werkgroepen, commissies of stichtingen, die zich in den lande met de organisatie van trofeeëntoonstellingen en het geven van richtlijnen ten aanzien van het reewildbeheer bezig hielden. Hij wist dat hij daarmee begon aan een langdurig en indringend proces waarbij niet zelden gemanoeuvreed moest worden tussen persoonlijke gevoeligheden en onzakelijke futiliteiten die door betrokkenen als uiterst zwaarwichtig

werden gevoeld. Het initiëren van en leiding geven aan dit proces was hem op het lijf geschreven; wat op dit gebied aan instrumentarium nog niet bestond werd door hem uitgevonden. Slechts één van die in het land als zelfstandige vereniging opererende organisaties was bij zijn afscheid als voorzitter nog niet bekeerd. Wel had hij -zo ontzettend tactvol- goedgevonden dat afgevaardigden van die organisatie als toehoorders de bestuursvergaderingen van de Vereniging konden bijwonen; die afgevaardigden bleken zeker niet minder inzet te tonen dan menig 'echt' bestuurslid!

Voor het voortbestaan, ja zelfs voor het bestaansrecht, van de Vereniging is de verwezenlijking van vorenstaande doelstelling niet te onderschatten. De Vereniging kon onder zijn voorzitterschap op die wijze uitgroeien tot een potentiële eenheid waar de overheid niet omheen kon en die samen met de Koninklijke Nederlandse Jagersvereniging -maar daarvan toch op enige afstand- een belangrijke stem had bij de regelgeving op het gebied van reewildbeheer.

Zijn formuleringen waren steeds helder en zorgvuldig gekozen, soms ook omslachtig maar dat dan niet zonder reden; gaande de conversatie werden de bewoordingen nog eens heroverwogen en zijn boodschap -hij was echt een docent- hadden mede daardoor een grote impact. Hij zei wel eens met de taal te vechten, maar kreeg er van gedaan wat velen moeten laten liggen. Het ongewenste voorval, dat hij en ik ter jacht gelijktijdig een fazant beschoten die zwaar op de grond plofte, benoemde hij zo maar: Een praktisch voorbeeld van een doeltreffende samenwerking op bestuurlijk niveau. Het was een genoeg

secretaris te zijn bij/met zo'n zorgvuldige voorzitter: als je iets vergat of fout had gedaan was hij er immer om op milde wijze aan te vullen of te corrigeren.

Meinhard was een echte gentleman; voorkomend, bescheiden, correct, gastvrij, galant, loyaal (kom daar nog eens om vandaag de dag) en vooral ruimhartig met gevoel voor fijnzinnige humor met understatementen. Hij had een groot arsenaal van instrumenten om

dingen gedaan te krijgen en mensen te stimuleren. Een daarvan was het maken van complimenten. Ik zond hem eens een stuk in concept ter beoordeling, kreeg het terug met daaronder gesteld: Leider nicht von mir! Dat compliment heeft naarmate ik Meinhard beter leerde kennen enorm aan waarde gewonnen. Als vrienden hebben wij ook na beëindiging van de bestuursperiode contact mogen houden, niet veelvuldig, maar wel intensief. Dat stemt mij dankbaar.

Het nieuwe vergunningstelsel

-H. Meyeringh-

Om u een idee te geven van wat de aanvraag voor afschot van reewild omvat geven wij u hieronder een opsomming van de belangrijkste punten:

* Aanvragen van een vergunning als bedoeld in art 27 en 53 van de Jachtwet voor het opsporen, bemachtigen en doden van reewild.

- Deze aanvraag moet betrekking hebben op een leefgebied van minstens 5000 ha.
- De aanvraag moet worden ingediend namens de Jachthouders die minstens 50% van dit leefgebied beheren/pachten
- De vergunning wordt op één naam gesteld (WBE) De vergunninghouder kan elke jachthouder in dit gebied vergunning verlenen (ook de niet bij de WBE aangesloten jachthouders)

Foto: Sip de Vries

- Als bijlage bij de aanvraag is een reewildbeheerplan vereist
- De aanvraag wordt ingediend voor de jaren 1998 t/m 2000 voor 1-10-1997

Waarom moet een reewild-beheerplan voldoen?

1. Algemeen

- Beschrijving WBE - oppervlakte
- Kaart WBE 1:25.000
 - Bejaagbaar gebied aangeven
 - Aangeven welk percentage bejaagbaar gebied betrekking heeft op de bij de WBE aangesloten jachthouders

2. De achterliggende periode

- Reewildstand van jaar 1994 - 1995 en 1996
- Idem eventueel najaar
- Afschot (toegekend en gerealiseerd) in 1994 t/m 1996
- Valwild

- Als het afschot niet is gehaald aangeven wat daarvan de oorzaak is

3. Schade door reeën

- Schade in 1995 - 1996 en 1997
- Meldingen bij Wildschadecommissies
- Preventieve maatregelen
- Kwetsbare gebieden met het oog op landbouwschade, verkeersveiligheid en verdrinking

4. Beheer van de Reewild-populatie

- Gewenste stand
- Draagkracht van het terrein
- Gewenste populatiegrootte en opbouw
- Eventueel verwacht valwild

5. Noodzakelijk beheer om gewenste populatie te bereiken

- Omschrijving biotoopmaatregelen
- Omschrijving maatregelen om schade te voorkomen
- Noodzakelijk geacht afschot geit/bok in 1998 t/m 2000 en gewenste leeftijdsopbouw. Dit geldt voor het gehele leefgebied van de WBE
- 10% van het aantal dieren waarvoor afschot wordt verleend kan het hele jaar worden benut voor ziek of kreupel wild of voor bijzondere schade gevallen.
- Het niet gerealiseerde afschot per jaar mag niet worden overgeheveld naar een volgend jaar.

De Basis cursus

-H. Meyeringh-

Leden van de Vereniging Het Reewild die de Basis cursus willen volgen worden daartoe het komende najaar in de gelegenheid gesteld. Op 6 september j.l. werd op het IPC te Schaarsbergen (gem. Arnhem) een workshop georganiseerd voor onder andere cursusleiders van de diverse regio's. Elke regio kon hier maximaal twee aspirant-leiders naar toe sturen om aan de bijeenkomst deel te nemen.

Leden die de komende herfst de cursus willen volgen kunnen bij het secretariaat van

hun regio nadere informatie opvragen over de plaats en data waarop de cursus wordt georganiseerd. Mocht er in een bepaalde regio te weinig belangstelling zijn -wat bijna ondenkbaar is- dan kan men informeren bij de naburige regio's en zich daar opgeven. De cursusleiders in de diverse regio's krijgen allemaal de beschikking over een bijpassende serie dia's. Het cursusboek zelf is een losbladige uitgave zodat er ten alle tijde aanvullingen en/of veranderingen kunnen worden aangebracht.

Ook kan men zich tot het secretariaat van de regio wenden over het inschrijfgeld. Dit kan per regio wel eens verschillend zijn. Het is bijvoorbeeld heel goed denkbaar dat een regio met een goed gevulde kas haar leden voor een bepaald bedrag tegemoet komt door de zaalhuur te betalen of de koffie voor haar rekening te nemen. Voor algemene vragen betreffende de Basis cursus kunt u terecht bij het landelijk secretariaat te Herwijnen, tel 0418-582365. Bent u van

plan deze cursus te gaan volgen wacht dan niet tot het laatste moment. De kans dat de cursus is volgeboekt en u naar een latere sessie wordt verwezen is zeker niet denkbeeldig. Ook hier geldt: Wie het eerst komt, het eerst maalt.

Aktiviteitenkalender

Regio Overijssel

Op 8 oktober 1997 wordt 'De dag voor de jager' gehouden bij Dorhout Mees te Biddinghuizen. De regio Overijssel zal aanwezig zijn

met de Verenigingsstand, ook zullen er certificaten worden uitgereikt aan de 'goede' kogelschutters. (100m. - 3 schoten - binnen een cirkel van Ø 10cm.)

Verenigingsnieuws

-Van het bestuur-

Tijdens de Jaarvergadering op 19 april 1997 werd er o.a. medegedeeld dat de Vereniging Het Reewild mevr. J.E. van Herp-Bruynius een vaste aanstelling zou aanbieden. Dit in verband met de toenemende werkzaamheden. Inmiddels is dit per 1 juni 1997 een feit geworden.

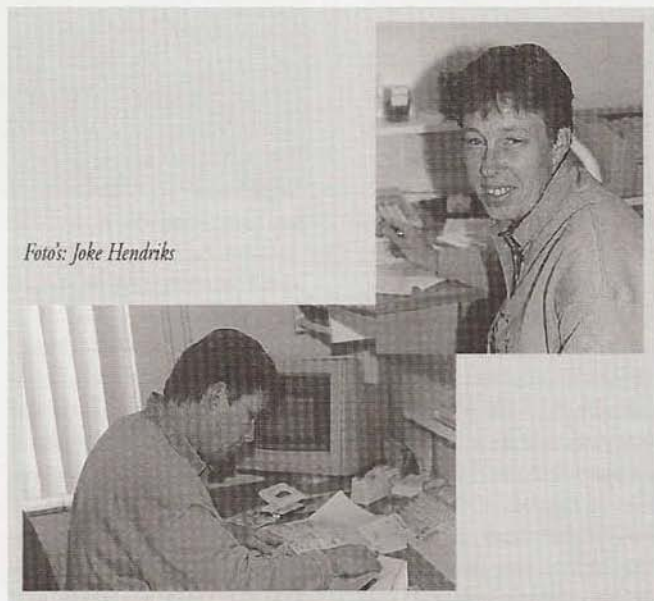
Joke werkt al reeds 13 jaar voor de Vereniging Het Reewild en verzorgt de totale Ledenadministratie en een groot deel van de overige administratie, welke de laatste jaren vrij omvangrijk is geworden.

Op de oproep in Capreolus nr. 13 voor hulp bij deze taak hebben zich twee kandidaten gemeld. De praktische keus is gevallen op de heer Jan van Harberden te Maarn. Hij zal Joke met hand- en spandiensten helpen.

Door deze wijziging is haar telefoonnummer een ☎ 'Reewild'lijn geworden. U kunt haar tijdens kantooruren bereiken onder nummer 033-4942032. Mocht zij niet aanwezig zijn kunt u een boodschap inspreken in het ant-

woordapparaat. Indien nodig wordt u dan zo spoedig mogelijk terug gebeld. Uw faxberichten kunt u via hetzelfde nummer verzenden.

Wij feliciteren Joke van harte met deze aanstelling!

Foto's: Joke Hendriks

In gesprek met

-H. Meyeringh-

Rob van Dijk is sinds kort de man die voor Capreolus de acquisitie verzorgt. Bovendien is hij de auteur van Fotojacht op reeën I en II welke in Capreolus nr. 13 en 14 werden gepubliceerd.

Wildfotografie en alles wat daarmee samenhangt is zijn grote hobby en het is dan ook allesbehalve toevallig dat hij daarbij de mensen van de Vereniging Het Reewild tegen het lijf loopt. Redenen genoeg voor ons om eens wat nader met hem kennis te maken. Hieronder komt hij aan het woord naar aanleiding van een aantal vragen die wij hem stelden.

Geef in kort bestek eens je Curriculum Vitae (levensbeschrijving tot nu toe)

Ik ben op 6 juli 1946 in Vlaardingen geboren. Vlaardingen was destijds omringd door mooie en wildrijke polders, zoals de Broek en de Foppenpolder. Op jonge leeftijd werd ik door mijn vader, die daar voor de oorlog een klein- en waterwildjacht had, vaak op de aanwezigheid van wild geattendeerd. Na de oorlog waren de financiële middelen helaas niet toerijkend om de jacht te kunnen hervatten. Dus moesten we het maar doen met het waarnemen van wild.

Maar genoten hebben we. Zowel mijn vader als ik hebben altijd belangstelling voor de natuur gehad. In 1963 verliet ik het ouderlijk huis om bij de Koninklijke Luchtmacht in beroepsdienst te gaan, waar ik 22 jaar heb gediend. Eerst in de functie van Vliegtuig Onderhouds Technicus en later als Niet-Destructief Materiaalonderzoeker. Deze vakken heb ik, de laat-

Destructief Onderzoek- als Senior NDT Engineer/ Instructor in dienst getreden. Nu ben ik woonachtig in Alkmaar. Later heb ik de kans gehad om dit bedrijf met 3 partners over te nemen, waarna wij AIMS NDT zodanig hebben ontwikkeld dat wij inspectiesystemen voor niet-destructief kwaliteitsonderzoek zelf ontwerpen, produceren en wereld wijd succesvol verkopen.

Foto: Conny Wassink

ste 14 jaar van mijn loopbaan, gedoceerd op de Luchtmacht Elektronische en Technische School in Schaarsbergen. Na 22 jaar het vaderland te hebben gediend, heb ik een burger pet opgezet en bij het bedrijf AIMS NDT B.V. in Bloemendaal - een handelsonderneming en ingenieursbureau voor Niet-

Wanneer ben je serieus met wildfotografie begonnen, werd je daarbij begeleid en op welke wijze!

Met de wildfotografie ben ik begonnen toen ik nog in Soesterberg woonde. Dat is nu zo'n 29 jaar geleden! Daar maakte ik voor het eerst kennis met grofwild, met name het ree. Ik vond reewild zo

fascinerend dat het mij nooit meer heeft losgelaten. Overal waar ik kwam speurde ik naar reewild (wat ik nu nog doe). Natuurlijk was ik (wat grofwild betreft) niets gewend, maar toch.... De enige informatie die ik destijds had over grofwild waren de boeken 'Wild zien' van A. Langebach en J.R.J. Planta en Camerajacht op Vogels en Wild van G.J. van Tienhoven. Met waterwild had ik al wat ervaring opgebouwd maar grofwild was voor mij een totale nieuwe ervaring. Het boek 'Wild zien' (van mijn vriendin, nu echtgenote, gekregen toen we nog verkeren hadden) heb ik daarvoor bij wijze van spreken genuttigd! De eerste reeën heb ik in de bossen rond Driebergen op de plaat gezet. Een avontuur om nooit te vergeten. Later maakte ik mijn eerste fotokolf (volgens de ideeën van Dhr. van Tienhoven) die ik op het landgoed 'De Treek' op mijn wekelijkse fotojachten gebruikte. De zwartwit foto's, drukte ik de foto hobbyclub van de vliegbasis Soesterberg zelf af. Jachtbegeleiding had ik dus niet. Mijn camera was een Exa 500 met een 200 mm. telelens, waarbij het licht voortdurend handmatig moest worden gemeten. Door deze beperkte uitrusting werd tijdens het aanbersen (uit een boekje geleerd) het uiterste van me gevraagd. Want wild onnodig verstoren voor een

foto stond (en staat) niet in mijn vaandel. Zo zie je maar, hoe belangrijk goede instructieve boeken kunnen zijn. Als ik mijn ouders in Vlaardingen bezocht, fotografeerde ik waterwild langs de Vlaardingse Vaart. Daardoor leerde ik sneller fotograferen.

Foto: Joke Hendriks

Welke gebieden en welke dieren in de vrije natuur hadden daarbij je voorkeur en waarom?

Tegenwoordig fotografeer ik veel in het Hollandse Hout en de Oostvaarders Plassen. Het Hollandse Hout heeft een goed reeënbestand en er zijn goede aanbers- en aanzit mogelijkheden. De Oostvaardersplassen bieden mij naast de vele waterwildsoorten: reeën, edelherten en roofvogels. Naast het reewild ben ik verzot op het fotograferen van vliegende ganzen en eenden, ik vind dit prachtige vogels. Ik waardeer die trekvogels, die dan al duizenden kilometers in de wiken hebben en met hoge snelheid en ontwijkende manoeuvres over je heen vliegen. Soms zet ik een paar lokeenden uit en geef ik een serenade op mijn

eendenlokker. Meestal duik ik hiervoor ik de Hazepolder in (nabij de Hondsbosse Zeewering) waar ik ook nog wel eens voor de voet op hazen jaag. Of ik steek de Afsluitdijk over, naar een van de Friese polders aan het IJsselmeer, waar ik de ganzensoorten voor het uitkiezen heb.

Welke apparatuur gebruik je zelf en wat zou je de beginnende wildfotograaf willen aanbevelen?

Zelf gebruik ik een Minolta 600 SI Classic. Een camera met vele mogelijkheden die ik persoonlijk voor de fotojacht belangrijk vind. Bijvoorbeeld: de meeste bedieningen kunnen met de rechterhand uiterst snel worden uitgevoerd, zodat mijn linkerhand het voorhout van het fotogeweer kan blijven ondersteunen. Bovendien kan deze camera gemakkelijk met handschoenen worden bediend. Ook heeft deze camera een spotfocus gebied hetgeen een belangrijk voordeel biedt aan het automatisch scherpstellen. Als jachtobjectief gebruik ik meestal de Tamron AF 200-400 mm. zoom. Een objectief met een uitstekende prijs/kwaliteitsverhouding, die relatief lichtsterk is en in combinatie met een fotokolf uitstekend werkt.

Beginnende wildfotografen zou ik willen aanbevelen om niet te hoog te grijpen.

Hiermee bedoel ik dat men niet met 400 of 500 mm moet gaan starten. (200 - 300 mm is een goed gemiddelde). Altijd de tijd nemen om de apparatuur door en door te leren kennen en de mogelijkheden stap voor stap te leren toepassen. Leer Uw persoonlijke grenzen kennen, vooral m.b.t. het hanteren van langere belichtingstijden (ter voorkoming van bewegingsonscherpte). Ook voor de grofwildfotograaf adviseer te beginnen met vlucht opnamen van waterwild. Hierdoor wordt u gedwongen om op snelheid te werken en bovendien is het een bijzondere sportieve bezigheid.

Heb je specifieke tijden in het jaar waarin je erg actief bent en waarom juist dan?

Alle jaargetijden hebben wel iets specifiek. In de winter jaag ik graag op hazen, ganzen, eenden en roofvogels. Natuurlijk komen ook de reeën en de edelherten aan bod. In de herfst spendeer ik meestal een paar dagen aan de bronst van het roodwild. De lente en de zomer zijn meestal gereserveerd voor het reewild, vooral de bronst. Ik zou nog veel meer willen doen maar de tijd ontbreekt me.

Heb je in het dagelijks leven altijd een camera onderhandbereikbaar en heb je daar wel eens profijt van gehad?

Omdat mijn werk van een totaal ander karakter is gebruik ik de camera in het dagelijkse leven zelden. Ik houd beslist niet van familie kiekjes. Als ik mensen fotografeer is het in actie of ik portretteer. Sportfotografie vind ik ook leuk, maar doorgaans komt het er niet van, omdat ik vaak zelf aan de evenementen deelneem.

Je had een paar jaar geleden op de Jaarvergadering in Vorden een origineel voorstel over een pasje voor de leden van de VHR. Vertel eens.

Mijn idee over een lidmaatschapsasje van onze vereniging

voordeel dat waar je ook wordt geconfronteerd met iemand van 'laten we maar zeggen, 'het groene gilde' je je kunt legitimeren. Het geeft toch meer geloofwaardigheid. Dat is naar mijn idee belangrijk: omdat de 'groenjassen' van tegenwoordig zeer alert moeten zijn om niet te worden geconfronteerd met een wolf in een lamsveld. In mijn opinie beslist niet onterecht. (Vooral als je ook nog een camera meevoert). Ik denk dat het voor onze vereniging juist belangrijk is om een aantal niet-jagers als leden te hebben. Hiermee kan de wind uit de zeilen worden genomen van het anti-jacht

Foto: Joke Hendriks

ging heeft het volgende doel: om niet-jagende leden die bijv. geen lid zijn van de VHR of KNJV of niet in het bezit zijn van enig ander bewijs dat hij of zij serieuze belangstelling heeft voor het wild, of op enigerwijze er actief mee bezig is, een 'identiteit' te geven. Dit heeft het

publiek dat nog al eens beweert dat de Vereniging Het Reewild een jagersvereniging is die het te veel aan reeën in ons land als excuus aanvoert om ten koste van alles te kunnen blijven schieten. (Tenzij ik het niet begrijp). Bovendien mag ik toch aannemen dat een lid-

maatschapskaart of pasje voor onze vereniging toch geen bijzonder item moet zijn. Ik zie dit als een extra service aan onze (niet-jagende) leden.

Je bent een boek aan het schrijven. Waar gaat het over en voor wie heb je het geschreven?

Het boek wat ik aan het schrijven ben is een praktijkboek voor de toekomstige amateur-wildfotograaf en het is dan ook getiteld "Praktijkboek voor de Wildfotograaf". Ik heb getracht dit op een zodanige manier op te zetten dat diverse categorieën er gebruik van kunnen maken. Het is een uitgebreid boek waarin de meeste fotojacht praktijkfacetten worden behandeld en gericht op de bejaagbare wildsoorten in Nederland. Natuurlijk krijgt het ree als grofwildsoort de volle aandacht. Naast de fototechnische informatie, zoals camera's, objectieven, films etc., wordt ook het wild, jachttuivering en overige hulpmiddelen behandeld. Tevens komt het bouwen van de fotokolf uitgebreid aan de orde, want dit uitrustingsstuk is bij de fotojacht niet weg te denken. Het is een compleet instructieboek dat voor jagers (voor een tweede liefhebberij) of WBE's -t.b.v. wildbeheer- of instructiedoel-einden zeer geschikt is. Daarnaast moet nog worden gedacht aan Wildbespieders,

die hun ervaringen en ontmoetingen willen gaan vastleggen. Of de amateurfotograaf die de wildfotografie altijd heeft gefascineerd, maar het fotograferen van wild, dus de jacht, nog moet leren.

Ben je ooit nog eens van plan het jachtexamen te gaan halen en je actief met de jacht bezig te houden?

Om zelf te gaan jagen ben ik zeker van plan. Maar dan wil ik reewild beheerjacht op een juiste en verantwoorde wijze gaan doen. Eerst een cursus reeënbeheer en dan naar de jachtcursus, is het plan. De reden dat ik nu nog niet jaag, is dat ik voorheen de financiële middelen niet had en ten tweede, het belangrijkste aspect, de tijd die me ontbreekt om de jacht op een naar mijn mening, verantwoorde wijze uit te kunnen voeren. Hoe meer ik van het reewild ga begrijpen (hoop ik) des te meer ben ik er van overtuigd dat men over een flinke dosis wildkennis en veldervaring moet beschikken voordat er een buks aan te pas komt. Als voormalig wedstrijdsschutter heb ik veel soorten vuurwapens op de schietbaan gehanteerd. Hierdoor weet ik dat de kennis over jachtvuurwapens mij nog te kort schiet. Bovendien leert mijn ervaring dat ook het onderhouden van de schietvaardigheid veel tijd vraagt. Omdat ik graag schiet, pak ik wel eens een

kleiduivenbaantje. Als ik daar de resultaten zie, van lieden met een jachtakte, dan springen mij soms de tranen in de ogen. En dat is nog maar wat ik dat moment zie. Ik ben tenslotte niet voor niets lid geworden van onze Vereniging. Juist U raadt het al, om de broodnodige kennis te verzamelen die ik straks nodig heb. Ik kan U zeggen dat ik sinds mijn lidmaatschap al veel heb geleerd, maar nog een lange weg heb te gaan. Bovendien ben ik blij met de spontane contacten die ik in deze korte tijd heb opgedaan. Mijn motto is, eerst kennis verzamelen dan de volgende stap.

Welke goede raad zou je nog aan onze lezers willen meegeven?

Een goede raad voor de lezers? Een moeilijke vraag. Wat de wildfotografie betreft: hoop ik dat er meer jagers wild gaan fotograferen. Het kan beslist nuttig zijn en u beleeft er veel plezier aan. Als U er aan begint, schroom dan niet mij hierover aan te spreken. Want ik wil u graag van dienst zijn. Voor de jagers: Als baanschutter vind ik dat het artikel 'alle kogels vliegen' van Dhr. J. Smit uiterst belangrijke informatie bevat m.b.t. de nauwkeurigheid van het schot. Het is toch in het belang van ons reewild? Lees dit artikel nog maar eens (2) keer!
Verder wens ik iedereen veel

Voor u gelezen

-H. Meyeringh-

Over lynx, wolf en ander gezelschap

In de Reewildspecial van de Nederlandse Jager no. 12/97 schrijft de heer A.P.M. Rutten een artikel over 'Selectie en aanspreken'. Afgezien van het feit dat deze volgorde ons niet aanspreekt komt de schrijver tot een aantal conclusies die het principe van selectie op de tocht zetten. Hij wil daarbij de jager laten ingrijpen op dezelfde wijze als de lynx of de wolf dat doen en daarbij moeten wij er niet wakker van liggen als er een veel belovende toekomstbok het loodje legt. Wij zijn echter de mening toegedaan dat zowel

Foto: Joke Hendriks

lynx als wolf wel degelijk selectief zijn in het bejagen van hun prooidieren en daarbij veelal de zwakste en minst ervaren exemplaren uitkiezen. Dat deze prooidieren dan best eens een mooi gewei op

de kop kunnen hebben zullen we niet ontkennen, maar op een of andere manier is er door lynx of wolf bij z'n slachtoffer een manco geconstateerd waardoor de keuze op deze prooi valt. Sterker nog: Lynx en wolf zijn juist uitermate selectief in hun wijze van bejaging. Bovendien heeft de jager nog een aantal hulpmiddelen ter beschikking die hem bij de jacht uitstekend van pas kunnen komen bijvoorbeeld: hoogzit, kleding, fiép en zijn verstand. Het kunnen beredeneren van het hoe en waarom van het afschot maakt een wereld van verschil met de instinctieve bepaling van de prooi, die meestal op basis van voedselbehoefte ontstaat. De wijze waarop Rutten 'het hele gedoe rondom de selectie' bagatelliseert is niet bepaald populatiebeheer anno 1997 en komt een optimale reewildstand niet ten goede. Als de schrijver ook nog meent dat hij met medestanders als Hespeler, Von Bayern en Osygan in goed gezelschap is kunnen wij alleen maar de schouders ophalen en u mededelen dat de overtreffende trap van goed gezelschap beter en best gezelschap is. Wie dat dan wel mogen zijn mag uzelf bepalen.

Zwarte reeën.

In 'Deer' (nr.4, april 1997) het periodiek van de British Deer Society schrijft Richard Prior (bij velen van u bekend als een reewildkenner bij uitstek) dat zwarte reeën voor Groot Brittannië vrij zeldzaam zijn, dit naar aanleiding van een in 1996 geschoten zwart ree in North Dorset. Wij hebben geen enkele reden om daaraan te twijfelen maar in hetzelfde artikel vertelt de schrijver ook dat in bepaalde delen van Noord Duitsland en Nederland sommige reewildpopulaties tot aan 10% uit zwarte exemplaren bestaan We doubt it mister Prior.

Contributieverhoging Vereniging Het Reewild

In de Nederlandse Jager nr. 10/97 wordt in een artikel over de ledenvergadering van de VHR op 19 april j.l. in Vorden gesteld dat de vergadering accoord ging met een contributieverhoging van f 50,— per jaar. De auteur wordt hierbij niet genoemd, maar zeker is dat deze niet bij de les was tijdens genoemde vergadering, want de contributie werd niet verhoogd met f 50,— maar tot f 50,— per jaar. Per slot van rekening hebben wij een zeer zorgvuldige penningmeester.

Dierenleed

Beatrijs Ritsema

Voordat je je ergens een tegenstander van betoont, loont het de moeite na te gaan of er omstandigheden denkbaar zijn, waaronder je jezelf maar al te graag aan dat gedrag zou overgeven. De jacht is een mooi voorbeeld, omdat die dezer dagen zulke heftige emoties oproept. Een paar maanden geleden liepen in Zuid-Frankrijk de plattelanders te hoop, omdat het Europees Parlement het afschieten van eenden wilde verbieden. En vorige week in Engeland trokken honderdduizend mensen naar Londen, omdat er een wet op stapel staat ter illegalisering van de vossenjacht.

Zelf ben ik geen held met het geweer of met messen (het grootste dier dat ik gedood heb is een muis — met behulp van een schoen als slagwapen), maar in tijden van oorlog of hongersnood zou ik niet aarzelen eigenhandig een kip de nek om te draaien en aan het spit te rijgen. Toegegeven, met weerzin en walging, maar het ervaren van die gevoelens zou mij niet tot een beter mens maken. Het ~~eten~~ ligt daar dat ik een dier zou doden om aan eten te komen, en nog wel meer ook, als ik er de hand op kon leggen. En naarmate ik er meer gedood zou hebben, zou de weerzin afnemen, totdat ik zelfs plezier in mijn eigen handigheid zou krijgen.

Het dispuut tussen voor- en tegenstanders van de jacht wordt vaak gepresenteerd als een tegenstelling van stad en platteland. De stedelingen staan dan voor modern dierenrespect, de plattelanders voor middeleeuws barbarisme. Dit is een valse tegenstelling, omdat stedelingen zich niet van plattelanders onderscheiden in hun houding en gedrag ten opzichte van dieren. Beide groepen maken gebruik van dieren en eten ze op. Allemaal gaan ze naar de supermarkt en kopen daar nondescripte balletjes of lapjes vlees. Sommige plattelanders (en stedelingen) trekken in hun vrijetijd de natuur in om bepaalde dieren neer te paffen of vissen op te halen.

Deze vrijwilligheid om te doden wordt de jagers het meest kwalijk genomen. Omdat het jagen met plezier gepaard gaat, is het verkeerd, onbeschaafd en verwerpelijk. Maar in de context

van het doden zijn gevoelens irrelevant. De terdoodveroordeelde krijgt geen hart onder de riem gestoken, als hij weet dat het vuurpeloton zich huilend en met lood in de schoenen naar de executieplek sleept. Want geschoten wordt er toch. Misschien bestaan er abattoirwerkers die elke dag handenwrijvend naar hun werk gaan om weer een contingent varkens panklaar te maken. Maakt die arbeidsvreugde zo'n persoon verdacht? Zo ja, is het dan reden om hem te ontslaan? Willen wij onze varkens en koeien alleen afgemaakt zien worden door mensen die het werk liever niet zouden doen?

Iedereen die een karbonade eet is even schuldig als de jager die een fazant neerknalt. De dood aan tussenpersonen uitbesteden, zodat je zelf je handen schoon kunt houden, is even erg als het bloederige beulswerk opknappen. De enige die recht van spreken heeft in de discussie over de jacht is de vegetariër. Die praat niet over barbaarse methodes en pleziertjes, maar over het doden zelf, waar hij bezwaar tegen maakt.

Vegetarisme is een manier van leven die respect verdient, maar het is geen overtuiging die het tot gemeengoed zal brengen. Hoewel er op grote schaal sympathie bestaat voor vegetariërs, is het moeilijk voorstelbaar dat een cultuur als de Westerse zich *en masse* zal bekeren tot het niet vlees eten. Dat komt doordat het vegetarisme iets al te vergeestelijks uitstraalt. Zoals de antialcohollobby en de weiger-drugsbeweging uiteindelijk nooit het pleit zullen winnen, omdat er altijd mensen naar het een of andere roesmiddel zullen blijven grijpen. Vlees is zoets als een glas wijn. Een mens kan uitstekend zonder, maar lekker is het wel. Het morele bezwaar van vegetariërs tegen het eten en het gebruiken van dieren kan altijd weerlegd worden met een beroep op de dieren zelf. De carnivoren onder hen eten uitsluitend andere dieren en de omnivoren eten planten en dieren. Waarom zou een mens niet mogen doen, wat een dier wel

mag, namelijk dieren eten? Dit is de manier waarop vegetariërs afstand nemen van de natuur, iets waar het grote publiek helemaal geen noodzaak toe ziet, net zomin als het grote publiek in de rij staat om in een contemplatieve orde in te treden.

Tegelijkertijd zit er wel degelijk iets in het vegetarisme, waardoor het aan populariteit wint, en dat is het idee überhaupt dat de dieren ons respect verdienen, los van de ethiek van het doden. Sinds de secularisatie en de verdwijning van God uit het dagelijkse leven, zijn wij niet meer zijn plaatsvervangers op Aarde. Het was God die ons destijds als heer en meester over de dieren heeft aangesteld, maar nu Hij met ontslag is, wankelt ook onze eigen plaats in het centrum van het universum. De mens beschouwt zichzelf nog wel als baas van de dieren, maar beseft maar al te goed dat hij zelf ook een dier is.

Het verschil tussen mens en dier vervaagt. De mens heeft een boel dierlijke eigenschappen en vice versa. De mens is al eeuwen bezig om de omgang met andere mensen op een ethisch aanvaardbaar peil te brengen. In dit licht lijkt het absurd de dieren uit te sluiten van een humane behandeling. Tenslotte zitten wij hier met de dieren in hetzelfde schuitje.

De gebetenheid op jagers is een symbool van de schaamte over dierenleed. Het is een beetje makkelijk en vooral erg hypocriet om nu net de jacht als concentratiepunt van maatschappelijke gêne aan te vatten, want behalve hun gewelddadige dood hebben de gejaagde dieren verder toch een uitstekend leven geleid, iets wat je niet kunt zeggen van legbatterijkippen, kistkalveren en slachtvarkens.

Het vegetarisme heeft geen schijn van kans. Er zullen altijd dieren gedood en geconsumeerd worden door mensen en dieren. Maar dat een kotelet f 2,50 moet kosten staat nergens in ivoor gebeld. Dat kan ook best f 25,- zijn. Het verschil tussen een intensieve en een extensieve varkenshouderij. Dieren zijn meer gebaat bij kwaliteitsbewaking van hun leven, dan bij een dood waarvan je vroom kunt zeggen dat die niet door mensenhanden is geschied. Het dier is niet geïnteresseerd in z'n dood.

"Commentaar overbodig"
Tekst: overgenomen met toestemming
van Beatrijs Ritsema
Bron: NRC Handelsblad d.d. 23.08.97

Ingekomen brieven

-Van de redactie-

Van het secretariaat van de regio Overijssel-Flevoland ontvingen wij een brief die

Foto: Joke Hendriks

was ondertekend door haar voorzitter en de voorzitter

van de regio Achterhoek, waarin men kenbaar maakt het niet eens te zijn met de kritiek in het vorige nummer van Capreolus zoals dat werd verwoord in het voorwoord van de redactie. Daar men ons echter meedeelt 'zakelijk inhoudelijk' niet te willen reageren beschouwen wij voor Capreolus (en zoals besproken in de laatste LB-vergadering) deze kwestie als afgedaan!

Natuurlijk zijn wij ten alle tijden bereid met de betreffende regio's aan de tafel plaats te nemen, om in een gesprek deze zaak tot klaarheid te brengen,

Ook van de Stichting Reewild Trofeeën Show Gelderse Achterhoek ontvingen wij van de secretaris een ingezonden stuk waarin men het ons kwalijk neemt, dat in de vorige uitgave van Capreolus werd betwijfeld of wel inderdaad alle bokken, die in een bepaalde achter ons liggende periode werden bemachtigd, op de show aanwezig waren. Ook aan dit onderwerp willen wij geen discussie verbinden, omdat wij vinden dat de ruimte in Capreolus beter benut kan worden aan allerlei andere meer actuele zaken. Onder dankzegging aan de afzender nemen wij ook dit stuk voor kennisgeving aan.

Stunten of pochen: beiden fout!

-R.H.M. Peltzer-
-H.W.P.G. Berger-

Het artikel van dhr. J. Smit in Capreolus nummer 14, en dan vooral het laatste tekstgedeelte, riep bij ons tegenstrijdige gevoelens op. Dat iemand goed kan schieten, prima! Daar hebben wij alle bewondering voor. Dat men daar trots op is, accoord, en dat daar op gepocht wordt is menselijk. Al hoeft dat van ons niet, want het riekt al snel

naar 'opscheppen'. Maar dat bij het laten zien van de eigen schietkunst levende dieren gebruikt worden, gaat ons echt te ver. Hoe goed iemand ook schiet, hoe zeker iemand ook van zichzelf en van zijn geweer is, dat mag nooit een reden zijn om een levend wezen te gebruiken om dat te bewijzen. Lever dat bewijs op de schietbaan, daar hoort dit soort hoogstandjes thuis!

Wanneer Capreolus inhoudelijk serieus genomen wil worden, en wanneer de Vereniging Het Reewild serieus genomen wil worden als natuurbeschermingsorganisatie dan zullen we van dit soort teksten verschoond moeten blijven. Het bevestigt namelijk weer het beeld wat de anti-jachtbeweging van de jacht heeft: een selecte club mensen die voor veel geld met

een sportief schot zoveel mogelijk beesten wil omknalen. En daar moeten we juist vanaf. Want hoewel het grotendeels een verkeerd beeld is, wordt dat beeld door dit soort voorbeelden wél in stand gehouden. Voor Het Reewild kan het ook een 'terug naar af' betekenen, immers de moeizaam opgebouwde goede reputatie wordt in een klap teniet gedaan. Hoewel de redactie in een naschrift liet blijken dat het om een zeer ervaren schutter ging, had de redactie naar onze mening hier méér afstand van moeten nemen dan alleen maar te stellen dat het bij een minder geoefend schutter een stunt zou zijn en dus is af te raden. Of de redactie had moeten wijzen op de negatieve effecten van een dergelijke jachtuitoefening of had deze tekst helemaal niet moeten opnemen. Capreolus heeft een voorbeeldfunctie, maar is niet gediend met voorbeelden die mogelijkwijs kunnen leiden tot ziekgeschoten dieren. Want geef ze de kost die vinden dit ook te kunnen, terwijl de capaciteiten ontbreken.

Dat men adviezen geeft over te gebruiken geweren, munitie, kijkers etc. is een goede zaak, want hoe beter het schot afkomt hoe beter ons doel, reguleren en beheren van de reewildstand, is te realiseren. En de heer Smit doet dat op een zeer gedegen

manier, al hoeft men het niet in alles met hem eens te zijn. Het gewraakte tekstgedeelte roept echter het beeld op dat de spanning, de afstand, moeilijkheidsgraad en dergelijke het belangrijkste is en dat het schot het eigenlijke doel is van de schutter, waarbij het dier alleen als object

ge begint.

Hoewel de redactie de mening van de heren Pelzer en Berger ten aanzien van haar taakopvatting met betrekking tot de tekst van 'Alle kogels vliegen' niet deelt, komt een reactie als deze voor haar niet onverwacht. Wij hebben ook gemeend aan Jan Smit op

Foto: Sip de Vries

dient. Wij kennen de heer Smit niet, maar gaan er van uit dat deze het zo zeker niet bedoeld zal hebben. Echter het staat wél zwart op wit en roept bij ons wel degelijk dat negatieve beeld op. En dat is heel erg jammer, want het komt het reewildbeheer absoluut niet ten goede. Wij zitten in elk geval niet te wachten op dit soort 'sterke' verhalen. Daarom reewildbeheerders, en dat geldt ook voor scribenten onder u, bezint eer

bovenstaand artikel, een korte reactie te moeten vragen, welke hieronder volgt:

-J. Smit-

Zakelijke kritiek is prachtig, daar kan ieder van leren. Kritiek, die geënt is op achterhaalde dogma's of angst voor anderen voegt niets toe aan een discussie. Onze anti-jachtbeweging schrijft al genoeg emotionele stukjes!

Discussie gesloten (redactie)

Alle kogels vliegen

Deel 4

-J.M. Smit-

Verbetering van de buks

Het is maar zelden, dat een geweer, 'zo van de plank', tot maximale prestaties komt wat betreft de accuratesse en betrouwbaarheid. Het is als het ware een instrument in de basisuitvoering, waar je zelf nog heel veel aan kunt doen om optimaal profijt van het wapen te trekken. Nou weet ik wel, dat iemand soms tevreden kan zijn wanneer het hem mogelijk is om een ree binnen de honderd meter met een bladschot (15 x 15 cm) te treffen. Verwacht je verder niets van jezelf, dan is ieder modern geweer, met wat voor kolf dan ook en met een redelijke kijker, eigenlijk voldoende en is verder lezen bijna overbodig. Maar de buksen van tegenwoordig laten, wat de precisie betreft, de mogelijkheid toe, om hetzelfde ree op 200 meter feilloos te bemachtigen, indien die omstandigheden zich op jacht voordoen. Het hangt van de jager af, hoeveel hij zich daarvoor wil inspannen. Je gebruikt van de auto toch ook niet alleen maar de 1e en 2e versnelling?

We gaan ervan uit, dat een grendelgeweer is aangeschaft. Het streven is erop gericht, dat de buks (over de schiet-

bank of in een andere stabiele schietpositie) een nauwkeurigheid moet kunnen bereiken van 2,8 cm op 100 meter, met groepen van minstens drie, maar bij voorkeur vier of zelfs vijf schoten. Verschillende onderdelen van het geweer kunnen voor verbetering in aanmerking komen of behoeven onze aandacht om dit resultaat te bereiken.

Waar letten we op?

1. De pasvorm van het metaal in de kolf.
2. De trekkergroep.
3. De schroeven waarmee kolf en grendelhuis met elkaar zijn verbonden.
4. Kroon van de loop.
5. Het binnenwerk van de loop.

1a. Pasvorm metaal in de kolf

Maak de schroeven, waarmee het grendelhuis aan de kolf vast zit, voorzichtig los en houd de onderdelen tijdens het demonteren goed vast. Bekijk de afwerking, dus het inwendige van de kolf, goed. Is het hout of de kunststof ruw uitgefreesd of zijn er mooie vlakke 'dragende' oppervlakken? Een slordige afwerking hoeft echt niet alleen bij goedkopere geweren voor te komen. De meeste fabrikanten gaan ervan uit,

dat de doorsnee jager nooit een buks uit elkaar haalt, maar er zijn gelukkig wapenleveranciers, die de jagers wegwijzen maken.

Aan de andere kant zijn er ook geweren, die door uiterste zorg van de fabrikant (misschien door kritiek wijs geworden) een buitengewoon verzorgde indruk maken. Waarschijnlijk kunnen aan deze buksen maar heel weinig verbeteringen aangebracht worden.

1b. Vrij leggen van de loop, 'free floating'

Omdat het verstandig is om als regel aan te houden om met de steun van de geweerriem te schieten (dit komt later aan de orde), is het wenselijk, dat voor alle soorten kolven het voorhout vrij gelegd wordt van de loop. Dat vergt iets meer onderzoek om een gunstige patroonsoort/loop-combinatie op te sporen, maar heeft het voordeel, dat daarna onder alle omstandigheden nauwkeuriger geschoten wordt.

We controleren daarom eerst, of de loop al dan niet vrij ligt van het voorhout. Dat doen we met een dubbel velletje A4, dat we proberen tussen de loop en het voorhout door te halen. We zien vaak, dat

dit tot op een afstand van 2 - 3 cm lukt, daarna wil het niet verder. Het hout komt hier tegen de onderkant van de loop aan.

Het vrijleggen van de loop in het voorhout kan iedere jager doen. Omwikkel een in het

Foto: Joke Hendriks

loopkanaal passende buis of stang met middelgrof schuurpapier en schuur de loopbedding uit, tot vóór de overgang grendelhuis - loop. Er moet van de kunststof zoveel weggehaald worden, dat een ruimte van ongeveer een halve millimeter ontstaat. Het wordt dan mogelijk een vette lap onder de loop door te halen als je in de regen hebt gejaagd. Is het een houten kolf, haal dan een millimeter weg en lak het geschuurde deel weer goed af. Controleer of er dan nog genoeg ruimte tussen loop en voorhout over is gebleven! Zorg, dat de riembeugel altijd aan het voorhout zit en niet aan de loop (uitleg komt later). De aansluitingen van de

loopnok, het vlakke metaalgedeelte daaromheen en het vlak van het staartstuk moeten heel kritisch op de kolf aansluiten. De loopnok, die onder de kamer zit, vangt de terugstoot voor het grootste deel op en de achterzijde

hiervan (dus aan de kant van de trekker) moet zonder speling tegen de kolf liggen. De bedoeling is, dat tijdens het afvuren het metaal exact op dezelfde plaats tegen de kolf zal worden gehouden. Een ietsje vrije ruimte is al voldoende om trefpunten een stukje van elkaar te doen afwijken en dat willen we juist voorkomen.

1c. Inbedden

De meeste geweren worden fabrieksmatig in elkaar gezet. De fabrikant zal specifieke verlangens kunnen uitvoeren, maar de afwerking wordt voor een groot gedeelte overgelaten aan machines die met zekere toleranties staan afgesteld. Spelingen ten gevolge

van die toleranties kunnen soms verbeterd worden. Dat doen we met een 'inbedmassa', een soort kunststof. Aan de kunststof kunnen metalen deeltjes of silicaatkorrels zijn toegevoegd. Ze heten dan respectievelijk 'steelbedding' en 'glassbedding'. In sommige inbedmaterialen zijn kleurstoffen verwerkt, die de kleur van de kolf kunnen imiteren. De bedoeling is, om het metaal heel precies op de kolf te laten aansluiten (levering o.a.: Brownell).

Het is een twee-componentensysteem, waarbij de ene component is gevuld met de genoemde deeltjes en de andere de verharder is. Je bereikt met deze 'bedding' in korte tijd een perfectie, waar een goede kolfmaker zeer vele kostbare uren aan zal moeten besteden. Waar het spul is aangebracht krijg je een heel nauwkeurige aansluiting van het metaal op de kolf en dat garandeert een muurvaste ligging van het grendelhuis, tijdens en na het schot. Lees goed de gebruiksaanwijzing, die bijgesloten wordt.

Een voorbeeld spreekt wellicht meer aan. Eens kreeg ik een buks in de vingers, die met moeite een serie van 5 kogels in 7,5 cm op 100 meter kon houden. Na de glassbedding werd dit gereduceerd tot circa 3 cm! Op grotere afstand kan dat het verschil betekenen tussen een goed geplaatst schot of een

schier eindeloze nazoek! Ook voor het schieten op kleinere dieren is een paar centimeter soms al van doorslaggevende betekenis met betrekking tot de benodigde precisie.

De kosten behoeven geen belemmering te zijn. Al voor een paar tientjes kun je het spul bestellen en daarmee maak je een perfect binnenwerk!

Foto: Joke Hendriks

De beste resultaten kreeg ik door het materiaal aan te brengen op de volgende plaatsen.

1. Onder- en zijkanten van het grendelhuis, op de plaats waar de loopnok zit.
2. Achter- en onderkant van de loopnok. De voorkant en zijkanten van de nok hoeven eigenlijk niet, want die vlakken vangen geen recoil op. Het spul komt namelijk zo nauw om het metaal te liggen, dat het losmaken van het metaal uit de kolf moeilijk kan worden.
3. Onderkant en zijkanten

van het staartstuk.

4. Onderzijde van de loop tot 2,5 cm vanuit de voorkant van het grendelhuis, of geheel vrij leggen van de loop, dus totaan het punt, waar de loop in het grendelhuis geschroefd zit. Hierover zijn de meningen verdeeld en ik merk ook geen verschil.

De kunststof niet aanbrengen aan de zijkanten van het

gehele grendelhuis, ook niet langs het metaal van de trekkerbeugel en het magazijn. Zorg er ook voor, dat de bevestigingsschroeven van de kolf aan het grendelhuis (dat zijn er 2 of 3) vrij door de kolf lopen, deze mogen dus niet met de bedding in aanraking komen.

2. De trekker

We hebben in een vorig artikel gezien, waar een trekker aan zou moeten voldoen. Sommige benamingen werken misverstanden in de hand. Je trekt bij voorkeur

niet aan de trekker, je oefent wat achterwaartse druk uit. Eigenlijk is de trekker net zo'n soort mechanisme als de ontspanner op de camera. Het woord drukpunt wekt ook verwarring op. Dat zogenaamde punt komt voor bij trekkers, die eerst 'slepen', met andere woorden, ze leggen bij het overhalen een duidelijk merkbaar traject af.

Het drukpunt is dan ergens op deze weg een laatste obstakel waar de slepende trekker doorheen gehaald moet worden om het schot te doen afgaan. Ik houd niet van slepende trekkers, maar ze komen zoveel voor, dat velen denken, dat dit normaal is. Zo'n slepende trekker is volgens mij altijd te wijten aan een foute mechanische constructie, die bewust gemaakt kan zijn. Het betekent een handicap om zuiver te kunnen schieten. Ze komen bij goedkope en dure wapens voor en je bent er mooi klaar mee! Je krijgt bij deze trekkers het gevoel alsof je een lepel door een emmer schelpen haalt!

Een goede trekker moet afgesteld kunnen worden op *breekpunt* en *backlash*.

Breekpunt

Een goede trekker breekt indien een zekere druk daarop uitgeoefend wordt. Er wordt geen merkbaar traject afgelegd voordat dit breekpunt bereikt wordt. In plaats van *drukpunt* kan dan ook

beter van *breekpunt* gesproken worden. Een dergelijke trekker geeft bij het overhalen hetzelfde gevoel als wanneer je een staafje ijs (van de dakgoot - u kent dat wel) met je vinger breekt. Je merkt niets van het doorbuigen en het staafje breekt als de vingerdruk tot een bepaalde mate verhoogd wordt.

Op een dergelijke druk zou de trekker ook moeten breken, waarbij je aanleert, aanvoelt, wanneer dat zal gebeuren. Dit gewicht mag niet zo zwaar afgesteld zijn, dat daardoor de aandacht van het doel afgeleid wordt.

Is de handeling van het inbedden klaar, maak dan de kolf weer los. Lees in de gebruiksaanwijzing van het wapen, hoe de trekker moet worden afgesteld. Is die informatie er niet, roep dan de hulp van een ander in. Stel backlash (lieftst 0,5 mm) en breekpunt af. Regel het breekpunt in met een 2-liter plastic fles, waarin je de hoeveelheid water doet, die overeenkomt met het gewicht voor het gewenste breekpunt. Zet het staartstuk van de buks op de rand van de tafel en hang de fles met een touwtje aan het punt, waar normaal de vinger rust en verander de stelschroeven. Een gewicht van 1000 tot 1500 gram voldoet op jacht uitstekend, maar vergt wel oefening. De afstelling enkele keren controleren! Kan de trekkergroep niet afgesteld worden, koop dan

een ander trekkersysteem (b.v. van 'Timney') via de geweer-maker.

3. Schroeven

Na de vorige handelingen zijn de schroeven losgemaakt en misschien ook weer aangedraaid. Hoe vast moeten ze zitten?

De voorste (aan de kant van de loop) moet echt muurvast gezet moet worden. Neem een passende schroevendraaiër (er zijn *sets* met losse *bits* in de handel) en draai de schroef eerst met de hand zo vast mogelijk. Houd hem onder druk en draai, met een baco om de bit, de schroef nog circa een halve slag verder. Vast is vast. Draai daarna de achterste schroef met alleen handkracht zo vast mogelijk. Een eventuele middelste schroef zet je normaal vast. Deze volgorde en mate van vastzetten is belangrijk voor het doorgeven van de terugslag en het opvangen van de looptrillingen tijdens het schot.

4. Kroon van de loop

Van veel betekenis voor de nauwkeurigheid van het schot is de afwerking van de loopmond, de kroon. Soms tref je hier bramen of groefjes op aan. Die kunnen ook later ontstaan bij onzorgvuldig gebruik van de pompstok. Het reinigen vanaf de loopmond moet daarom zo mogelijk voorkomen worden, maar bij geweren zonder een gren-

del kan het soms niet anders. Zet het geweer met een loopmond die vlak is afgewerkt ook nooit met de loop naar beneden neer, zandkorrels kunnen al schadelijk zijn. Een kogel, die afgevuurd wordt heeft maar heel weinig druk nodig om uit z'n koers te raken. Vliegt de kogel de loop uit, dan zal een belemmering in een bepaalde richting, b.v. door een oneffenheid van de loopmond, een ongunstige invloed op de kogelbaan kunnen hebben. Bekijk regelmatig die loopmond, liefst met een vergrootglas of anders met de veldkijker andersom op 3 cm, dat geeft hetzelfde effect. Bestudeer de loopmond ook na het schoonmaken. Als er van een katoenen lapje draadjes blijven zitten, dan is het foute boel, want dan zit er een braampje.

Het polijsten van de loopmond kan het beste gebeuren met een rubber konus op een boortol. Een tip: heeft u een bevriende tandarts (hij heeft ook verstand van monden en kronen), dan heeft hij uitstekend instrumentarium om in een paar minuten de loopmond af te werken tot een prima staat. Maak wel een afspraak buiten zijn werken, het staat zo raar als je voor de eigen halfjaarlijkse controle met een geweer de wachtkamer binnenstormt!

5. Binnenwerk van de loop

Hoewel aan de afwerking

door de eigenaar niet zoveel te doen valt, levert een goed onderhoud na het schieten verbetering van de schotresultaten op. De moderne patronen zijn voorzien van slaghoedjes en kruut, die de loop bijna niet corroderen, maar onderhoud van de binnenkant van de loop is nog steeds noodzakelijk, zowel voor de .22 als voor centraalvuur. Bij centraalvuurpatronen kan zich een koperaanslag afzetten van de kogelmantel en daarbij een aanslag van kruitverbrandingsresten. Al die rotzooi moet de loop ook weer uit, want het veroorzaakt onnauwkeurige schoten! Maak voor het eerste schieten een 'fabrieksloop' ook helemaal schoon. Daar heb je hulpmiddelen voor nodig.

Benodigde materialen

Eenvoud is het kenmerk van het ware! Gebruik de volgende middelen.

1. Een pompstok van roestvrij staal, die uit één stuk bestaat. Het staal is glad afgewerkt en zal daarom de velden niet beschadigen. De pompstokken, die uit meer delen bestaan, zijn minder goed. De delen sluiten niet feilloos op elkaar aan en op de schroefverbindingen zal gemakkelijk vuil blijven zitten. Ook plastic bekleding is niet optimaal. Door statische electriciteit kan er vuil aan blijven kleven en ook kunnen de velden er een laagje afschrapen. RVS pompstok-

ken zijn echter nauwelijks in ons land te krijgen, maar bij iedere ijzerhandel is rond roestvrij staal in 5 mm doorsnede te koop. Vraag eventueel de hulp van een metaalbewerker bij het vglgende. Schaf twee staven van 1 meter aan, maak aan de ene staaf aan één kant over een lengte van 2 cm een aantal circelvormige groeven en zet de andere kant in een handvat voor een vijl o.i.d. Met enige handigheid maak je het handvat draaibaar (om de pompstok tijdens het doorhalen de draaiing van de velden te laten volgen). Maak er direct nog een, maar tap dan aan het einde een schroefdraad voor het indraaien van een nylonborstel. Eigengemaakte pompstokken voldoen goed en je bent voor een fractie van de winkelkosten klaar. De lengte (zonder handvat) moet minstens

bestaan uit lengte loop plus grendel plus 10 cm!
2. Passende katoenen lapjes of viltproppen, een paar kleine verfkwasten en een aantal nylon borstels. De lapjes of proppen zijn bedoeld om de olie of het reingingsmiddel aan te brengen en de nylon borstels om af en toe eens te schrobben. Koperen borstels, die over het algemeen te krijgen zijn, kunnen zowel koper afzetten als wegnemen en bovendien, en dat is schadelijker, de haartjes kunnen loslaten en blijven dan in de loop zitten. De meeste poets je er wel weer uit, maar soms blijft zo'n draadje stijf tegen een veld aanzitten en wordt dan keurig door de kogel tegen het metaal geperst. Niet zo goed voor de accuratesse! Koperen borstels zouden dus niet mijn eerste keus zijn en stalen borstels al helemaal niet (geeft onherroepelijk

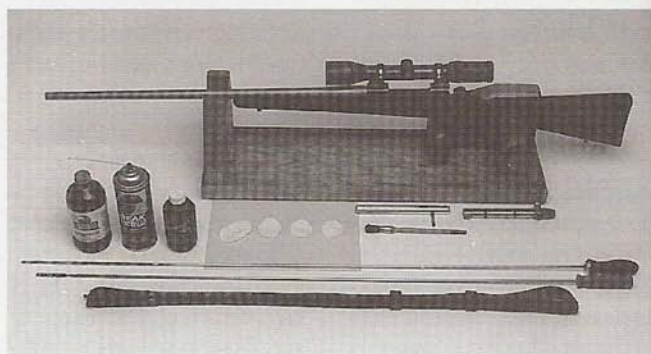

Foto: Jan Smit

Van boven naar beneden: Gun cradle met buks, links Shooter's Choice, Breakfree, CR 10 Barnes, katoenen lapjes, rechts de 'bore guide', verfkwastje voor schoonpoetsen, grendel. Verder twee pompstokken, met resp. schoonmaaktip en nylonborstel, geweerriem met inhaakafstelling

beschadigingen!). De kwastjes zijn bedoeld om zandkorrels en andere ongerechtigheden gemakkelijk te kunnen verwijderen.

3. Shooter's Choice, Robla (of CR 10 van Barnes) en Breakfree of alternatieven.

4. Een 'bore guide'. Dit is een buisje, dat precies op de plaats van de grendel past. Het is bedoeld om de pompstok centrisch voor de trekken en velden te geleiden, zodat het begin van de velden niet beschadigd kan worden. Ook voorkomt dit ding, dat de rommel uit de loop in de rest van het geweer verdwijnt (magazijn en trekkergroep b.v.).

5. Een 'gun cradle', een houten geweersteun om het geweer horizontaal vast te kunnen zetten om schoon te maken. De troep blijft dan waar je het hebben wilt en de kans op loopbeschadiging door stoten vervalt.

Schoonmaken

De meeste centraalvuurlopen slijten eerder door onoordeelkundig schoonmaken dan door het afvuren van patronen. Hoe maak je schoon? De hier volgende methode bevalt mij erg goed. Er zullen natuurlijk andere manieren bestaan, die eveneens tot het gewenste doel leiden.

Plaats het geweer in de houder, verwijder de grendel en zet de bore guide ervoor in de plaats. Leg een krant onder de loopmond. Sommige half-

automaten zijn ook vanuit de kamer schoon te maken.

Tracht het schoonpoetsen vanaf de loopmond te voorkomen. Gebruik de lapjes of de proppen, naar eigen voorkeur. Druk één lapje, verzadigd met Shooter's Choice in één keer door de loop en gooi weg. Neem daarna een nieuw, goed nat maken met Shooter's en een paar keer doorhalen. Minuten tot uren laten inwerken en herhalen, eventueel met de nylonborstel boenen. Als b.v. het lapje er lichtgrijs uitkomt, ben je een heel eind op weg. Vergeet de kamer niet te reinigen (met een grotere borstel).

Maar indien een stuk of tien patronen zijn verschoten, zit de meeste koper aanslag van de kogelmantel er nog steeds in. Maak eerst de loop en de kamer droog van de Shooter's en ga aan het werk met Robla of CR 10, dit zijn snellere koperoplosmiddelen dan Shooter's, hoewel dit in de loop van uren tot dagen ook koper oplost.

Let wel: Een mix van koperoplosmiddel en Shooter's Choice verdraagt elkaar niet en kan de loop corroderen (ook RVSI!), dus pas op! Verzadig een lapje met Robla en druk het door de loop. Haal het een paar keer heen en weer en wacht 2 tot 5 minuten. Dan opnieuw enige keren doorhalen, het lapje is blauw tot groen. Deze procedure net zo lang herhalen, tot ook deze lapjes er hooguit

lichtgrijs uitkomen. Denk er om dat deze vloeistof niet langer dan 5 minuten mag inwerken en kijk uit voor de kolf, want het kan laksoorten oplossen. Een opmerking voor de slimmerds onder ons. Gebruik geen koperen uiteinde op de pompstok, je kunt dan blijven poetsen tot het einde, want het lapje blijft blauw! Is er geen tijd meer om door te gaan, maak de loop en de kamer goed droog en olie weer ruim in met Shooter's Choice, tot je de tijd hebt om verder te gaan (de volgende dag of zo). In dit stadium kan ook de nylonborstel af en toe eens gebruikt worden. Houd ook de nylonborstels met Shooter's en Robla apart. Vaak blijft nog een beetje koper aanslag op de velden of in de trekken zitten. Dit is goed te zien door schuin in de loopmond te kijken met een lamp erboven. Te verwachten is, dat dan ook elders de loop nog niet helemaal schoon zal zijn. Zit er nog koper aanslag, ga dan door met de reiniging. Is de loop zwaar met koper vervuild, dan kan een extra methode met Robla worden toegepast. Sluit de kamer met een (rubber) kurk stevig af en giet de rechtopstaande loop helemaal vol met Robla en laat deze oplossing dan een nacht inwerken. Giet de vloeistof af en maak de loop goed droog en olie direct daarna in met Shooter's Choice.

Als de loop geheel schoon is, dan moet die in de olie weggezet worden. Nu is Breakfree o.i.d. aan de beurt. Dit is een uitstekende conserveringsolie, maar niet geschikt als vervanger voor Shooter's en Robla. Vóór het schieten de kamer en de loop weer goed droog poetsen. De Breakfree geeft een teflonlaagje af, waardoor de loop, ook al is die voor de

jacht droog gepoetst, nog dagen tot weken beschermd wordt.

Als je dit schoonmaken stelsmatig volhoudt, blijft de loop gemakkelijk te reinigen. Het is echter noodzakelijk, ook na één schot, de schoonmaakprocedure te herhalen, maar de Robla kan dan achterwege gelaten worden.

Denk niet: ik ga morgen toch

weer, dus schoonmaken hoeft niet, want niets schiet beter dan een schone loop!

Nadere informatie en literatuur:
 'Jachtvademecum', (handboek voor het jachtbedrijf)
 Koninklijke Vermande b.v.
 Postbus 20
 8200 AA Lelystad.
 Tel/fax: 0320 - 222 944
 0320 - 226 334

Wordt zwart reewild zwart of grijs geboren?

-D. Voûte-

Het is beslist niet zo dat zwart reewild, zoals nog steeds door een aantal reewildjagers beweerd wordt een vorm van inteelt is, en daarom als eerst geschoten dient te worden! Dit wil ik bestrijden. Het is een vorm van 'melanisme' (zwarte kleur) die te maken schijnt te hebben met het klimaat. Dat wil zeggen alleen voorkomt in gebieden met een gematigd tot relatief warmer klimaat. Denk aan de zwarte panter waarbij dit ook zo is. Zwart reewild komt niet voor in Groot Brittannië en Skandinavië. Leden van de 'British Deer Society' kwamen speciaal naar het oosten van ons land om zwart reewild te zien! Op een landgoed in het Achterhoekse van ± 800 ha. komen gemiddels 90-100 reeën voor, gezien de tellingen het hele jaar rond. Aanvankelijk waren er altijd enkele zwarte exemplaren. Maar door ± 30 jaar van het zwarte reewild alleen zwakke exemplaren te schieten en het geiten afschot niet door te voeren onder de zwarte vrouwelijke, bestaat het bestand nu uit ± 18% zwarte reeën. Wel zijn er enkele exemplaren, maar niet veel zeer donker, veel donkerder dan normaal maar niet echt pikzwart. Waarom we dit gedaan hebben? Werd er in een bepaald deel van het veld bijvoorbeeld één zwarte geit geregeld gezien dan was dat exem-

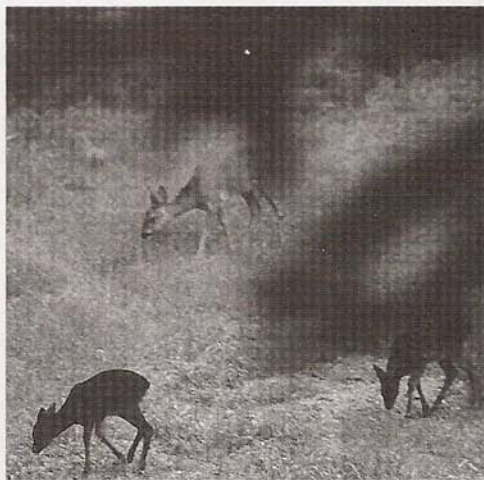

Foto: Joke Hendriks

plaar beter te volgen. Dan blijkt ook dat een dergelijk stuk soms zomaar opeens verdwenen is, zonder aanwijsbare oorzaak. Gaan er toch af en toe stukken reewild dood zonder dat dit opgemerkt wordt? Of migreren ze? Joost mag het weten. Dit voorjaar zag ik meerdere malen een pikzwart smalree met aanvankelijk een zeer duidelijk grijs kalf zonder de bekende vlekken, dat nu na een week of zes oud te zijn geworden steeds donderder wordt, praktisch zwart is. Van

Highland Cattle, het Schotse Hoogland vee, dat het dichtst bij de oeros staat van de ons bekende veerassen, vermoedt men dat de oorspronkelijke kleur zwart is geweest. In de vorige eeuw was dit soort vee meestal zwart of zeer donkerbruin (bij het zwarte af). In de loop van deze eeuw is men speciaal gaan fokken op de rodekleurslag afkomstig van het Keltische vee, terwijl men nu met de eeuwwisseling weer steeds meer fokt in de richting van zwart. Hiervan is bekend dat het grijs geboren wordt en dat het binnen twee jaar, als het geslachtsrijp is geworden zwart is. of het wordt zwart geboren en dan blijft dat ook zo.

Mijn vraag is nu: Wordt zwart reewild zwart geboren of grijs en worden de aanvankelijk grijze kalveren na kortere tijd zwart? Of is het net zoals in Highland Cattle: zwart geboren worden en zwart blijven dan wel grijs geboren en na kortere tijd zwart worden? Wie weet dit en wie geeft daarover hals?

Reebronst

-H. Meyeringh-

Op mijn dagelijkse rondgang door ons jachtterrein werd ik staande gehouden door een echtpaar, dat evenals ikzelf op de fiets van het buitengeburen genoot. De vrouw, die net als haar man van middelbare leeftijd was, liep met de fiets aan de hand langs de kant van de weg op enige afstand gevolgd door haar echtgenoot. 'Meneer', begon ze, 'mag ik u iets vragen? Bent u van dit bos?' Nadat ik van mijn tweewieler was afgestapt en mijn betrokkenheid met het terrein had bevestigd vervolgde ze:

'Aan het begin van deze weg staat een bord met het opschrift VOORZICHTIG REEBRONST. Volgens mijn man is dat net zo iets als varkenspest bij de varkens en myxomatose bij de konijnen. Hoe gevaarlijk is dat eigenlijk? Hoewel ik aanvankelijk nog iets wilde zeggen over BSE bij runderen, leek mij dat bij nader inzien toch niet zo verstandig. Nadat ik het echtpaar had verteld dat Bertus onze jachttopzichter elk jaar begin juli deze borden plaatst en ze eind augustus

reactie van de redactie

-H. Meyeringh-

Naar aanleiding van de vraag van de heer D. Voûte kan ik hem en onze lezers meedelen, dat ik dit voorjaar toevallig getuige was van de geboorte van een reekalf en wel een zwart reekalf. Ik heb daar alle tijd aan kunnen besteden en o.a. geconstateerd dat het kalf pikzwart ter wereld kwam.

Ook toen het door het moederdier was schoon en droog gelikt had het niets van z'n of haar zwarte kleur ingeboet. Later hebben we dit kalf verschillende keren weer gezien (gemiddeld zeker 1 x per week) en de diep zwarte kleur is absoluut niets veranderd. Echter één zwaluw maakt nog geen zomer en één waarneming betekent niet dat daarmee de vraag van de heer Voûte is beantwoord. Graag geven wij andere waarnemers de gelegenheid hun bevindingen wereldkundig te maken.

weer ophaalt, maakte ik hen duidelijk dat bronst bij reeën niets met welke ziekte dan ook te maken had. 'Reegeiten mevrouw, zijn maar eens per jaar gedurende een aantal dagen vruchtbaar en de reebokken moeten er dan wel als de kippen bij zijn om daarvan te profiteren anders vissen ze achter het net en moeten ze weer een jaar wachten op hun kans. De bokken begrijpen dat zelf zo te zien ook dondersbest, want ze jakkeren achter de geiten aan en laten daarbij alle voorzichtigheid en

schuwheid varen. Meerdere keren achter elkaar staken ze ongeacht het verkeer in volle vaart de wegen over waarbij ze alleen maar oog hebben voor de geit, die zoals wij dat noemen dan bronstig is. Begrijpt u? Daarom staan die

borden daar'. Met een gering-schattende blik keek de vrouw achterom naar haar wederheft. 'Als je nog eens wat weet' en een stuk vriendelijker naar mij: 'Dank u wel'. De man repliceerde: 'Snap je 't Truus of heb je nog

vragen?' en terwijl hij evenals zijn vrouw ook weer op de fiets stapte bleef hij ook nu weer een eindje achter haar. Toen hij mij voorbij kwam knipoogde de man en zei zacht: Eénmaal per jaar! Als dat zou kunnen!

Belangenbehartiging

-Z.W.G. Lulof-
voorlichter KNJV

Een reewildbeheerder wil lid zijn van een organisatie die hem/haar alles van dit edele wild kan leren. Een club die haarfijn de verschillen weet uit te leggen tussen de verschillende bestaande beheermodellen. Het is belangrijk om aangesloten te zijn bij een organisatie die zich al jarenlang met succes heeft ingezet voor het ree en daarover een schat aan wetenschappelijke informatie bezit. Net zoals de bezitter van een jachthond aangesloten wil zijn bij de rasvereniging van zijn keuze en de frettenbezitter bij de frettenclub.

Maar er is meer aan de hand. De overheid wil de ene na de andere beperking opleggen. Er blijven nog maar zes soorten over die onder het wild gerangschikt worden. Onder andere de ganzen, de smienten en de reeën vallen in de nieuwe Flora en Faunawet onder de beschermde fauna. Dat betekent dat er een inge-

wikkeld en bureaucratisch systeem van ontheffingverlening zal komen om beheer mogelijk te maken. De jacht in natuurgebieden zal geheel verboden worden en de provincie kan gemakkelijk een landschappelijk fraaie of door mensenhanden gecreëerde plek aanwijzen als 'beschermde leefomgeving', met alle beperkingen van dien. Daar moet tegengas tegen worden gegeven. En dus komt de belangenbehartiging om de hoek kijken. Nu gaat het niet meer om de belangen van de individuele ganzenjager, de waterwildjager of de reewildbeheerder, maar het gaat om de gehele jagersgemeenschap. Nu is het zaak dat alle ganzen- en smientenjagers en reewildbeheerders hun eigen - tot nu toe gezellige - hutje of hoogzit verlaten en zich aansluiten om gezamenlijk sterk en onverdeeld het debat met de overheid aan te gaan. Anderen mogen niet de kans krijgen tweespalt te zaaien of

de belangen van de een uit te spelen tegenover die van de ander. Daarom moeten we elkaars belangen kennen en respecteren. En daarom moet elke ganzenjager, iedere pickeer-up, iedere zweethondenbegeleider, elke smientenjager en iedere reewildbeheerder lid zijn van de Koninklijke Nederlandse Jagers Vereniging, de belangenbehartiger van alle (wild)beheerders in Nederland.

Ik verwelkom u graag persoonlijk als lid (tel: 033-4619841).

